

Jaciment paleontològic de la Serra de Santa Margarida de Montbui

Santa Margarida de Montbui

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Nucli antic (08710 Santa Margarida de Montbui)
Emplaçament als turons situats al darrere del nucli antic de Santa Margarida

Coordenades:

Latitud: 41.55496
Longitud: 1.60539
UTM Est (X): 383699
UTM Nord (Y): 4601305

Classificació

Número de fitxa 08250-26
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Jaciment paleontològic
Estil / època: Cenozoic Paleògen
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Aquest jaciment és un indret força conegut arreu de la Comarca i són freqüents els buscadors de fòssils.
Protecció Legal
Número inventari CC.AA.Codi de registre:I012814. Núm. jaciment: 12814
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08303A002000028
Autoria de la fitxa Raquel Valdenebro Manrique

Descripció

Jaciment marí de l'era del Cenozoic, període del Paleogen, època de l'Eocè superior amb una edat compresa entre el Pribonià - Ludià, és a dir, constituït per material dipositats entre els 37,2 i 33,8 milions d'anys . Els afloraments consten d'una alternança de calcàries noduloses, margues i argiles Aquest jaciment s'estén al llarg de tota la Serra de Santa Margarida, darrera del nucli antic de Montbui, i especialment al llarg del camí del cementiri. La fauna fossilitzada recollida inclou gasteròpodes , coralls i bivalves. L'associació faunística dipositada al Museu de la Pell d'Igualada i Comarcal de l'Anoia és la següent: - Harpatocarcinus punctulatus - Neptunus catalanicus - Porocidaris Schmideli - Milepora mammillaris - M. dalmatia - Actinis cognata - Astreopora tecta - Caulastrea pseudoflabellum - Careiphyllia octopartita - Plascosmilopsis bibolatus - Stylophora contorta - Parisis d'achiardii - Acropora banchellsii - Cyclolitopsis patera - Dictyaraea octopartita - Stylocoenia taurinensis - Goniopora ameliana - Mesomorpha forojulensis

Història

La geologia d'aquesta zona és la pròpia de la Depressió Central, amb materials de l'era terciària i quaternària, els quals foren dipositats en un mar interior que ocupava avui el territori comprés entre els Pirineus i l'antic massís catalano-balear. El resultat va ser la formació d'unes capes eocèniques de sediments marins (calcàries i margues) i d'unes capes oligocèniques rogenques d'origen lacustre (conglomerats, gresos i argiles), i en alguns punts, sobretot a la zona central de la Depressió, d'importants dipòsits de sals i guixos. D'aquests darrers n'hi ha una representació al municipi de Sta. Margarida de Montbui on s'hi troben unes guixeres. Aquests materials, heterogenis, tenen la característica comuna d'ésser materials tous i fàcilment erosionables, fet que explica el relleu actual de la zona. En aquest ambient és típic el desenvolupament de xaragalls tipus badlands, que deixa al descobert a més de les margues grises, els altres materials del substrat com els conglomerats, les argiles i els gresos de color rogenc. Dins de la geologia de la zona és remarcable l'escull de la Tossa de Montbui, essent aquesta una zona de contacte erosiu entre l'Oligocè continental i l'Eocè marí.

